

Wymagania edukacyjne z przedmiotu HISTORIA
SZTUKI dla uczniów klas czwartych szkół
ponadpodstawowych (zgodne z nową podstawą
programową, ujęte w programie nauczania „Sztuka o
wielu twarzach” Tadeusz Banowski, Program nauczania
historii sztuki dla szkoły ponadpodstawowej)

Ocena jest także informacją o postępach ucznia w wiedzy i umiejętnościach kształconych podczas lekcji. Ocenianie dostarcza nauczycielowi, uczniom i rodzicom informacji o efektach nauczania, pozwala dostrzec i korygować słabe strony ucznia. Ocenianiu podlegają otwarte i zamknięte prace pisemne zarówno w formie tekstów, jak i dłuższych wypowiedzi (analiza dzieła, praca opisowa w formie eseju, wypracowania, wypowiedzi argumentacyjnej) oraz zadania ustne – odpowiedź z ostatnich kilku lekcji, aktywność podczas zajęć. Oceniane są także: praca w grupie, zaangażowanie i postawy, przygotowanie do lekcji, aktywność, dodatkowe działania twórcze, udział w konkursach lub olimpiadzie. Właściwemu ocenianiu służą jasno określone kryteria: częstotliwości i rytmiczności – oceny należy wystawiać w ciągu całego semestru, różnorodności – powinno się oceniać różne działania, różnicowania wymagań – zadania dostosowane do różnych potrzeb i możliwości ucznia, jawności oceny – informacja udzielona uczniom o sposobach sprawdzania i oceniania, warunkach wystawiania oceny semestralnej i rocznej. W przypadku uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych należy uwzględnić orzeczenie lub opinię poradni psychologiczno-pedagogicznej oraz własne wnioski, wynikające z obserwacji funkcjonowania ucznia podczas zajęć lekcyjnych. Nie należy oceniać efektów pracy, lecz zaangażowanie i wkład włożone w wykonanie zadania oraz przygotowanie do lekcji.

Wymagania na poszczególne oceny: 

ocenę celującą otrzymuje uczeń, który biegle posługuje się wiadomościami z historii sztuki, dostrzega korelacje międzyprzedmiotowe i wykorzystuje je podczas pracy, stosuje informacje w sytuacjach problemowych, samodzielnie i twórczo rozwija swoje pasje i uzdolnienia, korzysta z fachowej literatury, formułuje obszerne wypowiedzi, powołując się na źródła, jest aktywny,

samodzielnie wyszukuje ciekawe materiały i prezentuje je podczas lekcji, proponuje nietypowe rozwiązania problemów; bierze udział w konkursach lub olimpiadzie artystycznej z historii sztuki;

ocenę bardzo dobrą otrzymuje uczeń, który w pełni opanował materiał z historii sztuki, samodzielnie wykonuje powierzone zadania i potrafi korzystać z nich w sytuacjach problemowych, jest systematyczny, dzieli się swoją wiedzą, jest aktywny podczas lekcji;

ocenę dobrą otrzymuje uczeń, który opanował materiał w wystarczającym stopniu, a w wiedzy wykazuje się nieznacznymi brakami, samodzielnie lub z niewielką pomocą nauczyciela rozwiązuje typowe zadania, często jest aktywny podczas lekcji;

ocenę dostateczną otrzymuje uczeń, który opanował podstawowe wiadomości z przedmiotu, rozwiązuje zadania o średnim stopniu trudności z pomocą nauczyciela, rzadko jest aktywny podczas lekcji

ocenę dopuszczającą otrzymuje uczeń, który ma braki w wiedzy i nie opanował w dostatecznym stopniu materiału, ale braki pozwalają na dalsze kształcenie, z pomocą nauczyciela wykonuje zadania o niewielki stopniu trudności;

ocenę niedostateczną otrzymuje uczeń, który nie opanował podstawowych wiadomości i umiejętności, nie wykonuje prostych, elementarnych zadań, wykazuje się bierną postawą podczas zadań grupowych, nie pracuje podczas zajęć, ma lekceważący stosunek do przedmiotu.

Poza tradycyjnym ocenianiem zaleca się stosowanie oceniania kształtującego, opartego na udzielaniu uczniowi wskazówek, aby wiedział czego i jak powinien się uczyć, aby osiągnąć sukces (NaCoBeZU). Stosowanie oceniania kształtującego motywuje, angażuje i pozwala na bieżąco śledzić postępy w nauce, ułatwia pokonywanie trudności, kształtuje odpowiedzialność. Ocenianie kształtujące jest wymogiem w odniesieniu do uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, wspiera go i rozwija, uwzględnia jego aktywność w działaniach. Ocenianie uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi powinno bazować na mocnych stronach ucznia, motywować go do

pokonywania trudności. Rolą nauczyciela jest docenienie starań i wysiłku, które zostały włożone w wykonanie zadania, motywowanie do dalszej pracy, współpraca polegająca na dążeniu do osiągnięcia sukcesu. W nauczaniu można także stosować ocenę koleżeńską, ustalaną przez grupę lub klasę. Taka forma zmniejsza rywalizację, kształtuje postawę odpowiedzialności i wzajemnego szacunku, umiejętność formułowania informacji zwrotnej, pobudza do działania. W celu wzmocnienia własnej wartości, a jednocześnie uczenia krytycznej oceny własnej pracy, można wprowadzić samoocenę.

Stosowanie oceniania kształtującego motywuje, angażuje i pozwala na bieżąco śledzić postępy w nauce, ułatwia pokonywanie trudności, kształtuje odpowiedzialność. Ocenianie kształtujące jest wymogiem w odniesieniu do uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, wspiera go i rozwija, uwzględnia jego aktywność w działaniach. Ocenianie uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi powinno bazować na mocnych stronach ucznia, motywować go do pokonywania trudności. Rolą nauczyciela jest docenienie starań i wysiłku, które zostały włożone w wykonanie zadania, motywowanie do dalszej pracy, współpraca polegająca na dążeniu do osiągnięcia sukcesu. W nauczaniu można także stosować ocenę koleżeńską, ustalaną przez grupę lub klasę. Taka forma zmniejsza rywalizację, kształtuje postawę odpowiedzialności i wzajemnego szacunku, umiejętność formułowania informacji zwrotnej, pobudza do działania. W celu wzmocnienia własnej wartości, a jednocześnie uczenia krytycznej oceny własnej pracy, można wprowadzić samoocenę.